

Hoofdstuk 16

Lieve kleinkinderen,

Mijn moeder, jullie overgrootmoeder vertelde mij eens dat haar oudste zoon, mijn oudste broer Jan, op de lagere school verliefd was op een meisje, de dochter van een rijke boer.

‘Dat moet maar niet,’ zei mijn moeder tegen haar oudste zoon.

‘Waarom niet mama?’

‘Nu jongen, daar komt alleen maar verdriet van, want jouw vader heeft te weinig koeienraampjes.’

‘Dat begrijp ik niet mama.’

‘Ach Jan, wij hebben in ons huis maar één wc raampje. Dat betekent dat jouw vader te weinig geld heeft om met zo’n rijk meisje te trouwen.

De vader van dat lieve meisje zoekt zelf wel een rijke boerenzoon uit voor zijn dochter. Beide families moeten evenveel koeienruitjes (stalramen) hebben. Dat is in die kringen een voorwaarde voor een huwelijk.’

Ja, in die tijd was het nog zo van: ‘geld bij geld’ en kinderen van arme ouders mochten niet trouwen met kinderen van rijke ouders. Gelukkig is die tijd voorbij.

Hoofdstuk 16 - Rebekka - Genesis 24

Op de grote karavanenweg naar het noorden reed een kleine karavaan. Slechts tien kamelen, waarop een aantal mannen zaten. Voorop reed een oude man met een lange grijze baard. Een lange reis zou het worden vanuit het Zuiderland van Kanaän naar de stad Haran.

‘Opschieten! Niet treuzelen!’ zei de oude man steeds maar weer tegen de knechten. Hij zou blij zijn wanneer deze vreemde reis achter de rug zou zijn. Vooral ook omdat zijn heer Abraham thuis vol spanning op zijn terugkomst zat te wachten. Hij zou niet graag willen dat Abraham iets zou overkomen voordat hij weer thuis zou zijn. Sinds de dood van zijn vrouw Sara ging het zoals het leek, met de gezondheid van zijn heer achteruit....

Als je er goed over nadacht was dit toch wel een heel vreemde en bijzondere reis. Niet voor niets had deze oude man zoveel rimpels in zijn voorhoofd. Hij zou wel eens willen weten of er ooit eerder een knecht door zijn heer er op uit was gestuurd, zoals nu hij, met zo’n bijzondere opdracht.

Natuurlijk als oudste en vertrouwde slaaf van zijn heer had hij wel eens vaker voor Abraham een belangrijke boodschap moeten doen, maar zoals nu....

Hij was erg geschrokken toen hij deze opdracht kreeg! Zijn heer Abraham zei tegen hem dat het tijd werd dat zijn zoon Izaäk ging trouwen. Maar voor geen goud in de wereld zou hij met een vrouw uit de omgeving mogen trouwen. Nee, niet met een vrouw uit dit land Kanaän. Het beste zou zijn dat Izaäk ging trouwen met een vrouw uit zijn familie. Jammer was het dat zijn broer Nahor zo ver weg woonde, helemaal in Haran.

Abraham zelf was te oud om nog zo'n verre reis te maken. En Izaäk zelf daarheen laten gaan om een vrouw te zoeken? Nee, dat moest maar niet. Hoe gemakkelijk zou het zijn dat hij daar in dat land bij zijn familie zou blijven wonen. En dat mocht niet!

Het beste zou zijn dat daar een vertrouwd man op leeftijd heen zou gaan die wist welke vrouw goed bij Izaäk zou passen.

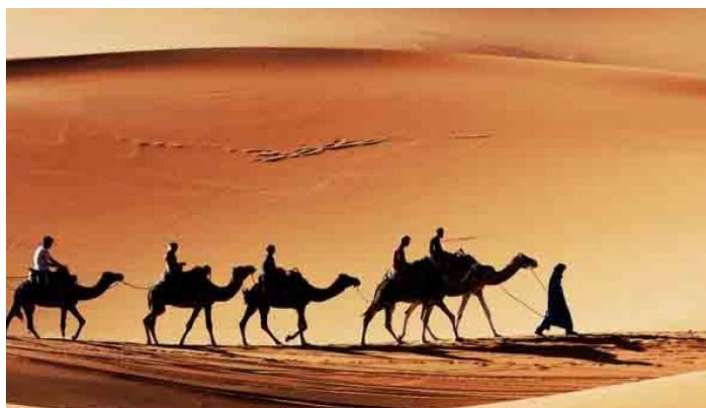
De oude man had heel verbaasd gekeken. Natuurlijk was deze opdracht een grote eer en ook een bewijs dat Abraham hem volledig vertrouwde. Om voor zichzelf een goed vrouw uit te zoeken was al moeilijk, laat staan om dat te doen voor de zoon van je heer. En dat ook nog in een vreemde stad waar je niemand kende! Hij wist niet hoe hij dat straks aan moest leggen. Maar wanneer de heer gebiedt moet zijn knecht gaan!

Hij had nog wel gevraagd: 'Maar als ik een vrouw vind, die ik geschikt acht, maar zij wil niet naar hier verhuizen, moet ik dan uw zoon Izaäk naar dat land van zijn familie brengen?'

Het antwoord van Abraham was 'Nee' geweest. Zelfs al zou hij overleden zijn, dan nog moest Izaäk in dit land blijven wonen. Met een eed had hij moeten beloven dat hij Izaäk nooit naar een ander land buiten Kanaän zou brengen.

Wel had hij nog tegen Abraham gezegd: 'Stel dat die vrouw die ik uitgezocht heb niet naar ons land wil verhuizen. Wat dan?'

Het antwoord van Abraham was geweest: 'Maak je daar maar geen zorgen over. Ik geloof dat het goed zal komen. De Heer, de God die de hemel en de aarde gemaakt heeft, en Die mij uit het land van mijn familie hierheen gebracht heeft, zal een engel naar jou sturen, die jou zal helpen om de juiste vrouw voor Izaäk te vinden.'

Eliezer, de knecht van Abraham op reis om een vrouw voor Izaäk te zoeken.

En om die reden reed hij hier nu op zijn kameel. Het was alsof die woorden van zijn heer hem nog in de oren klonken. Abraham twijfelde niet. God zou ervoor zorgen dat Izaäk een vrouw zou krijgen. Dan mocht hij ook niet meer twijfelen. Als het zo ver was dan zou hij bidden en alles over zich heen laten komen.

Na een aantal weken reizen kwam de kleine karavaan aan bij de stad Haran. Dichtbij de poort, nog buiten de stad, was een waterput. Daar liet hij zijn kamelen knielen. Er was geen betere plaats om te rusten. Hier moesten immers straks de meisjes uit de stad komen om voor de komende nacht water te halen. Wie weet, wanneer God het wilde, zou hij hier al de toekomstige vrouw van Izaäk ontmoeten.

Vol vertrouwen boog hij zijn hoofd en bad: ‘Heer, God van mijn heer Abraham. Wees goed voor mijn heer en laat vandaag alles goed gaan. Ik sta nu bij de waterput. Straks komen de meisjes uit de stad water halen. Ik zou graag willen dat het volgende gebeurt. Ik zal straks aan één van de meisjes vragen of ik wat water uit haar waterkruik mag drinken. Zij moet dan zeggen: ‘Natuurlijk. Ik zal ook uw kamelen water geven.’ Als zij dat zegt, dan is **zij** de vrouw voor Izaäk. Dan weet ik dat U die vrouw uitgekozen hebt. En dat U goed bent voor mijn heer.’

Nog maar net had hij het ‘amen’ gezegd, of daar kwam een jonge vrouw aanlopen. Hij groette haar en terwijl ze de trap van de waterput naar beneden afging, zag hij in het voorbijgaan dat zij een bijzonder knappe vrouw was. Een schoonheid. Stil wachtte hij tot ze met een volle waterkruik weer boven was. ‘Mag ik alstublieft een beetje water uit je kruik?’

Direct liet ze de kruik zakken. ‘Drink zoveel als u wilt, meneer.’

En terwijl hij nog dronk zei de jonge vrouw: ‘Ik zal ook water halen voor uw kamelen en ervoor zorgen dat ze voldoende te drinken hebben.’

‘Ik zal ook water halen voor uw kamelen.’

Lang keek hij naar haar, terwijl ze maar doorging met water halen voor de kamelen. Tien kamelen drinken veel water wanneer zij een lange reis hebben gemaakt over droge, stoffige wegen.

Het was alsof de oude man met zijn lange grijze baard alles om zich heen vergat. Hij zag alleen nog maar dat slanke, jonge meisje met haar donker haar en krachtige en lenige armen. Hoe langer hij naar haar keek, hoe zekerder hij wist dat zijn gebed verhoord was. Hij had gebeden dat ze één kameel drinken zou geven en zonder dat hij erom gevraagd had, gaf zij alle tien water, zoveel als ze maar konden. Dat deed ze helemaal uit zichzelf. Dit was een vrouw die iets voor een ander over had en niet bang was om te werken.

Hij ging naar zijn kameel en pakte uit een grote zak een gouden ring en twee zware gouden armbanden. Toen zij klaar was met de kamelen drinken te geven gaf hij haar de gouden ring en de twee prachtige gouden armbanden. Zij kreeg een kleur als vuur. Mocht zij zomaar geschenken aannemen van een oude man, die zij nog nooit eerder gezien had?

Het zou wel goed zijn: hij was zo goed en zo oud. Ja, hij had haar opa kunnen zijn. Maar nu moest ze direct naar huis om alles aan haar moeder te vertellen. En wat zou haar broer Laban grote ogen opzetten! Die hield wel van mooie sieraden, vooral als hij het niet zelf hoefde te betalen.

Elïezer gaf haar een gouden ring en de twee prachtige gouden armbanden.

Maar voordat ze wegging moest ze eerst nog veel vragen beantwoorden. Ze vertelde dat ze Rebekka heette en een dochter was van Bethuél, de zoon van Nahor. Dat ze in de stad Haran woonde en dat er meer dan voldoende plaats was in hun huis om te overnachten. Voor hem, voor zijn knechten en voor zijn tien kamelen.

En de oude man lachte en knikte maar alsof hij haar familie al veel jaren kende. Rebekka begreep er niets van.

En terwijl Rebekka zo snel mogelijk naar huis liep, boog de oude man bij de waterput zijn knieën en dankte God uit de grond van zijn hart en zei: ‘Geprezen zij de God van Abraham. Hij heeft mij geleid.’

Daarna ging hij zitten en wachtte tot ze hem zouden halen. Hij vond het niet fatsoenlijk om met zijn hele karavaan zomaar bij Rebekka haar familie op de stoep te staan.

Hij hoefde niet lang te wachten. Uit de stadspoort kwam met haastige voetstappen een jonge man op hem af. Hij zag dat hij familie van Rebekka moest zijn, zo erg leek hij op haar. Inderdaad, hij was de broer van Rebekka en hij stond erop dat deze oude man met zijn gevolg bij hen zou overnachten. Hun huis had voor hen allemaal meer dan genoeg ruimte.

De oude man glimlachte in zijn baard. Dit was wel een heel hartelijk welkom. Stiekem dacht hij of dit ook kwam door de gouden ring en gouden armbanden die hij aan zijn zuster Rebekka gegeven had....

Die avond zat hij aan tafel in het gastvrije huis van Bethuél. Zijn voeten had hij gewassen in koel en helder water. Zijn kamelen lagen in vers stro, nadat ze voldoende eten hadden gekregen. Zijn knechten aten samen met de knechten van Bethuél in het achterhuis. Het eten werd opgediend.

‘Kom,’ zei Bethuél uitnodigend tegen de oude man, ‘laten we aan tafel gaan. U zult wel trek hebben na zo’n lange reis.’

Ernstig schudde hij zijn hoofd, terwijl hij zei: ‘Voordat ik ga eten wil ik u eerst vertellen waarom ik hier ben.’

Nieuwsgierig keken ze hem aan. Welke boodschap had deze man? Zelfs zo belangrijk dat er gewacht moest worden met eten?

De oude man zei: ‘Ik ben een knecht van Abraham. De Heer heeft hem heel rijk gemaakt. Abraham heeft ook een zoon, Izaäk. Die is geboren toen zijn vrouw Sara al heel oud was. Voordat ik op reis ging naar u moest ik mijn heer Abraham plechtig iets beloven. Hij zei tegen mij: ‘Je moet een vrouw zoeken voor mijn zoon. Maar het mag geen vrouw uit Kanaän zijn, uit het land waar we nu wonen. Je moet naar mijn familie gaan. En daar moet je een vrouw voor mijn zoon zoeken.’

Daarom ben ik hier. Vandaag kwam ik bij de waterput vlak buiten de stad. Ik vroeg of God mij wilde helpen. Ik zei: ‘Heer, God van Abraham, ik sta nu bij deze waterput. Laat het volgende gebeuren. Ik zal straks om water vragen aan een jonge vrouw die water komt halen. Als zij mij water geeft en ook mijn kamelen laat drinken, dan is zij de vrouw die U uitgekozen heeft.

Meteen daarna kwam Rebekka eraan. Ze had een waterkruik op haar hoofd. Ze liep naar de put en vulde haar kruik. Ik vroeg om water en dat gaf ze mij. Ze zei: ‘Drink maar en ik zal ook uw kamelen water geven.’

En nu moeten jullie het maar zeggen,' zei de oude man. 'Kan mijn heer Abraham rekenen op jullie vriendschap en trouw? Geven jullie Rebekka aan mij mee om te trouwen met Izaäk, de zoon van Abraham?'

Vader Bethuél en zijn zoon Laban keken elkaar aan. Dit kwam zo onverwachts! Maar zoals die oude man daar zat, zo rechtop, zo ernstig met zijn lange grijze haren en zijn witte baard, hadden ze de moed niet om te weigeren. Niet als een knecht, een slaaf die voor zijn heer een belangrijke boodschap over moet brengen, zat hij daar op antwoord te wachten. Nee, hij zat daar als een profeet die een 'Godswoord' gesproken had en niet twijfelde of deze zou uitkomen.

Eliëzer vertelt aan Bethuél zijn verhaal over Rebekka.

Toen zeiden beide mannen: 'Wat moeten, ja wat kunnen wij nu nog zeggen? De Heer heeft het zo beslist. Hier is Rebekka. Neem haar maar mee. Dan kan zij de vrouw worden van Izaäk, de zoon van Abraham.'

Na deze woorden gehoord te hebben, knielde de oude man en dankte God die zijn gebed verhoord had.

Daarna deelde hij met gulle hand uit van wat hij van Abraham meegekregen had. Mooie kleren en gouden en zilveren sieraden. Ook de moeder van Rebekka en haar broer Laban werden niet vergeten. Eindelijk, nadat alle cadeaus uitgepakt waren, konden ze aan tafel gaan om te eten. Pas laat in de avond gingen ze slapen.

De volgende ochtend was de oude man met zijn mooie witte baard voor dag en dauw al weer uit de veren. Ook zijn knechten waren heel vroeg al druk bezig om de kamelen klaar te maken voor hun terugreis.

Erg verbaasd reageerden Laban en zijn moeder. Ze zeiden: ‘Wat is hier aan de hand? Jullie gaan toch nu al niet terug? Laat Rebekka toch nog een dag of tien hier bij ons blijven om afscheid te nemen.’

‘Nee,’ was het antwoord. ‘Ik moet zo snel mogelijk terug. Niet om mij zelf, maar de gezondheid van mijn heer Abraham wordt slechter en ik zou niet graag willen dat hij al overleden is wanneer ik weer thuis kom. Laat mij niet langer hier blijven, nu de Heer alles zou voorspoedig heeft gemaakt.’

Weer durfde Laban hier niets tegenin te brengen. Maar dit haastig vertrek kon niet buiten Rebekka om geregeld worden.

De vorige avond toen Laban en zijn vader haar uithuwelijkten aan Izaäk, een man die ze nog nooit ontmoet had, had zij maar te gehoorzamen: in zulke zaken waren de mannen de baas. Die regelden dat. Maar dit overhaaste vertrek was zo buiten alle regels om, hier mocht ze zelf over beslissen. Daarom zei Laban: ‘Laten we Rebekka roepen en haar vragen wat ze wil.’

Rebekka hoefde er niet lang over na te denken. ‘Ik ga mee,’ zei ze.

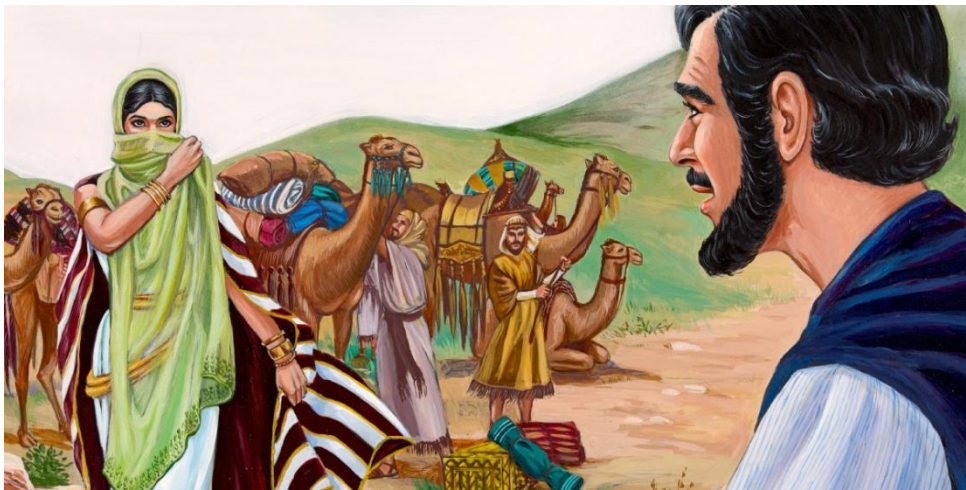
‘Ik ga mee,’ antwoordde Rebekka.

Het werd een erg drukke ochtend. Veel moest er ingepakt worden, want niet alleen Rebekka ging mee, maar ook een paar slavinnen van haar die haar zouden dienen in dat voor haar vreemde, onbekende land.

En toen kwam het afscheid. Met trillende stem zegende vader Bethuël zijn dochter. En haar broer Laban die niet met weinig tevreden was, wenste zijn zusje met de volgende woorden alle geluk van de wereld: ‘Zusje, we hopen dat je kinderen krijgt en ontelbaar veel nakomelingen. En dat jouw nakomelingen sterker mogen zijn dan hun vijanden.’

Met deze zegen en met tranen in haar donkere ogen begon de jonge bruid haar reis naar haar bruidegom.

Op een late namiddag toen Izaäk verdrietig om het sterven van zijn moeder buiten in het veld was om te bidden, zag hij de kamelen terugkomen. Zo spoedig al terug? Dat had hij niet verwacht. Met kloppend hart liep hij de karavaan tegemoet. Hij zag een jonge vrouw van haar kameel afglijden en op hem toe komen lopen. Zij had een donkere sluier voor haar gezicht. Hij zag alleen twee blij kijkende ogen en een bos donker zwart haar. Zijn bruid!

Izaäk ontmoet zijn toekomstige vrouw Rebekka.

Diezelfde avond trouwden ze en bracht Izaäk zijn jonge bruid in de tent van zijn moeder....

Ook Abraham was erg blij. Nu wist hij dat zijn zoon Izaäk een flinke vrouw had gekregen die wist wat ze wilde en haar man in alles zou helpen. Nu kon Abraham met een gerust hart zijn moede hoofd neerleggen. En voor zijn gevoel zou dat niet lang meer duren.

Maar de praktijk was anders. Abraham stierf nog lang niet. Hij heeft nog meer dan dertig jaar geleefd en trouwde zelfs later met één van zijn slavinnen. Ze heette Kétura en samen kregen ze zes zonen.

Ook deze zes zonen van Abraham heeft hij later weggestuurd, de woestijn in.... En dat om reden dat zij, net zoals Ismaël, niet mochten erven met de zoon van de belofte, met Izaäk.